

AQUÍ TAMBÉ COMPTEM PER DECENNALS

Josep Maria Pallàs i Guasch

Ho diu la tornada del nostre himne: *Aquí som Narcís Oller*. I ho proclamem al primer vers de la primera estrofa: *en un vell quarter de Valls*. Vallenquisme volgut i assumit, doncs. I coherent: a Valls comptem per decennals, i a l'institut també. Ja són les terceres decennals del Narcís que visc: 40, 50 i ara 60 anys. Les del 50è aniversari van ser extraordinàries. L'ocasió bé s'ho mereixia. El llibre que va coordinar i, en bona part, redactar l'Ester Comas, amb motiu d'aquella efemèride és esplèndid. Rellegiu-lo. Hi ha pàgines plenes de tendresa. Hi ha fotos eloqüents, i peus de fotos intel·ligents. Hi ha, com en pocs llibres he vist, el bo i millor que tenen les comunitats educatives.

Tirant enrere, però, què podem dir dels 40 anys? Es van escaure en un any ben especial: el 1992, l'any olímpic. Recordo amb "carinyo" aquelles jornades culturals intenses: el Miqui Giménez cantant al pati de l'Insti i repartint escombres, el Salvador remenant el sofregit de la paella amb una pala de fusta allargassada amb un pal i un bocí de cinta aïllant, el taller de castells, el partit de futbol o de bàsquet on uns joves Pep Ollé, Grant, Plana, Ambròs... plantaven cara a uns resuats alumnes de BUP i COU. I la d'adhesius que vam repartir entre tots els alumnes. Era una "pegatina" groga amb un lema clar: *L'Insti per la llengua*. Una noia amb molta traça (la Montse Montaña, si mal no recordo) va guanyar el concurs de disseny d'adhesius: en traç gruix i ferm, la portalada de l'edifici noble de la plaça del quarter i les quatre barres de la bandera catalana sortint de la façana. I unes lletres negres proclamant que l'insti, per la llengua!

Les celebracions del 60è aniversari es plantegen més modestes i a més arriben en un context de crisi i de desorientació social i política que ens tenen a tots molt amoïnats. Però l'única lluita que es perd és la que s'abandona, i els qui treballem amb joves, els ensenyants, hem de ser els primers a transmetre els valors positius que permeten als pobles tirar endavant: la fe en un mateix i en els altres, l'esperit

de superació i la lluita. Per això celebrem el 60è aniversari. Perquè som vius, tenim cor i tenim cap. No és prou motiu de celebració?

Porto tres decennals, tota la vida laboral, fent de mestre de joves, i cada cop ho tinc més clar: ensenyo més pel que sóc, per com em comporto, per com parlo, per com ho dic, que no pas pel que faig, pel que explico o pel que corregeixo. Els adults som models per als joves, en tots els sentits. I en temps com aquests on hi ha tants models que fallen estrepitosament, els professors i professores hem de ser un bastió, un exemple i un referent d'honradesa, de gust per la feina ben feta, de sentit de la justícia, de cordialitat, d'exigència...

Més que mai, la nostra feina té sentit complet: ensenyem i eduquem. Transmetem valors. I tenim la sort de treballar amb gent jove, amb esponges que s'amaren de tot el que els envolta. Els joves s'amaren de tot el bo i de tot el dolent que els rodeja i cadascú d'ells fa la tria final d'allò que es vol quedar i d'allò que rebutja.

El meu institut fa 60 anys ple de professors i professores que s'esforcen per transmetre valors. Són els meus companys, són gent plural i diversa, unida per una immensa vocació. M'esforço cada dia per ser un d'ells, per ensenyar als meus alumnes i, sobretot, per educar-los. Ho diu el nostre himne i jo m'ho crec: *convivim i aprenem junts*.

Josep M. Pallàs a l'Espai de l'Estudiant l'any 2013, envoltat de diferents alumnes. (Arxiu del centre)